

Sygn. akt: I C 2498/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: apl. adw. P. M.

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Miasta S. W.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt: I C 2498/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 czerwca 2013 roku Miasto S. W. wniosło o zasądzenie od M. S. kwoty 183,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Kurator procesowy reprezentujący pozwaną nieznaną z miejsca pobytu, wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W niniejszej sprawie nie sposób było czynić ustaleń faktycznych, ponieważ autentyczność jedyne dokumentu stanowiącego, zdaniem powoda, dowód zawarcia umowy przewozu między stronami, a także wysokości opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej, została skutecznie zakwestionowana przez kuratora procesowego pozwanej na rozprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Do powstałego między stronami stosunku prawnego, co do zasady zastosowanie znalazłaby ustawa z dnia 15 listopada 1984 roku – Prawo przewozowe (t.j. z 2000 r. Dz.U. Nr 50, poz. 601 ze zm.) – przepis art. 1 ust. 1 tejże ustawy.

Stosownie do przepisu art. 16 ust. 1 powołanej ustawy, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie zaś z § 22 ust. 1 regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W., ustalonego w uchwale numer (...) Rady Miasta S. W. z dnia 13 maja 2004 roku (publ. w M. (...) ze zm.), podczas przejazdu lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i przedstawić go do kontroli na każde

żądanie kontrolera. Nadto, w razie stwierdzenia w czasie kontroli przeprowadzonej przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną, braku odpowiedniego dokumentu przewozu, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 1 i 3 ustawy – Prawo przewozowe). W razie posiadania przez podróżnego ważnego dokumentu przewozu, którego nie miał podczas przejazdu, pobrana należność za przewóz i opłata dodatkowa, po uiszczeniu opłaty manipulacyjnej odpowiadającej kosztom poniesionym przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego, podlegają zwrotowi, a w przypadku wezwania do zapłaty – umorzeniu, w przypadku dostarczenia przez podróżnego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia przewozu, do siedziby Zarządu (...), ważnego dokumentu przewozu (art. 33a ust 4 i 5 ustawy – Prawo przewozowe).

Przepis art. 129 § 1 k.p.c. stanowi, że strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. § 2 komentowanego przepisu stanowi zaś, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.).

Sąd zważył, że z chwilą podniesienia zarzutu braku należytego poświadczenia dokumentu z k. 4, przestał on być dowodem w sprawie; został bowiem poświadczony przez osobę do tego nieuprawnioną, tj. Referenta D. Windykacji w (...). Jak wyjaśniono bowiem w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 166/13, z art. 129 § 2 k.p.c. wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., V CSK 90/11, wyrażono natomiast pogląd, że

artykuł 129 § 1 k.p.c. nakłada na stronę powołującą się w piśmie procesowym na dokument obowiązek przedłożenia na żądanie przeciwnika jego oryginału w Sądzie nawet jeszcze przed rozprawą. Z unormowania tego wynika więc, że jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w Sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale.

Sąd zważył nadto, że strona powodowa mogła bez trudu ustrzec się konsekwencji podniesienia ww. zarzutu na rozprawie. Przepis art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. z 2010 r. Dz.U. Nr 10, poz. 65 ze zm.) stanowi bowiem, że radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Skoro zatem profesjonalny pełnomocnik złożył swój podpis pod pozwem, nie było żadnych przeszkód, by poświadczył za zgodność z oryginałem dokument stanowiący załącznik do pozwu.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

(...)

25.04.2014 r.